

“Hi érem, hi som i hi serem”

“El meu últim Onze de Setembre com a alcalde de Mollerussa”

A les portes del que serà el meu últim Onze de Setembre com a alcalde de Mollerussa, sento la necessitat de mirar enrere. No des de la nostàlgia, sinó des de l'orgull d'haver representat una ciutat que, durant tots aquests anys, ha expressat amb naturalitat, fermesa i civisme la seva catalanitat i el seu compromís amb les llibertats del nostre país.

Mollerussa hi ha estat.

Hi ha estat defensant l'escola catalana i la llengua. Encara recordo ser a pocs metres del ministre Wert quan va pronunciar aquella famosa voluntat d'“espanyolitzar els alumnes catalans”. Però la catalanitat de Mollerussa també s'ha expressat, i s'expressa, des de la cultura, l'associacionisme, les tradicions i l'esport. Durant anys vam ser la seu del **Saló del Llibre Infantil i Juvenil de Catalunya**, vam acollir el **Dia de les Seleccions Catalanes**, el **2016 vam ser Capital de la Sardana** i aquest **2026 som Ciutat del Bàsquet Català**. I aquesta identitat té unes arrels profundes: la nostra entitat cultural més longeva, l'Agrupació Sardanista de Mollerussa, celebra 80 anys, i la cultura popular continua ben viva a través de l'Arreu, dels gegants, dels bastoners i de tantes persones i entitats que mantenen i transmeten les nostres tradicions. Hi hem estat també col·laborant amb Òmnium Cultural i l'ANC, formant part, com a municipi, de l'Associació de Municipis per la Independència i participant en multitud d'actes en defensa del dret universal dels pobles a decidir lliurement el seu futur.

La catalanitat de Mollerussa també s'ha expressat, i s'expressa construint identitat, llengua, cultura, tradicions, esport i societat civil .

Però, sobretot, hi hem estat quan ha calgut convertir les conviccions en fets.

El 9 de novembre del 2014 vam treballar perquè els ciutadans de Mollerussa poguessin votar. I l'1 d'octubre del 2017 més de 4.000 mollerussencs i mollerussenques van tornar a fer-ho en unes circumstàncies que difícilment oblidarem.

Ens hem manifestat, hem cantat a la plaça, hem fet minuts de silenci i hem denunciat la presó i l'exili. I el llaç groc continua encara avui al balcó de l'Ajuntament com a recordatori d'una ferida que no podem donar simplement per desapareguda.

També ho he viscut personalment.

El 19 de setembre del 2017 vaig ser citat a declarar a la Fiscalia per les actuacions relacionades amb el referèndum. Recordaré sempre, amb una barreja de gratitud i ràbia, totes les persones de Mollerussa que aquell dia em van acompanyar. Vaig ser el primer alcalde de Catalunya citat a declarar en aquell context. L'endemà arribarien els fets del 20 de setembre, que marcarien un punt d'inflexió en la mobilització ciutadana i en la resposta de l'Estat.

Mollerussa va votar. La meua causa es va acabar arxivant.

Temps després vaig saber que també havia estat una de les persones investigades mitjançant Pegasus en el context de la meua activitat política i de les responsabilitats que exercia al Parlament i al meu partit. Impotència, ràbia i indefensió. Experiències com aquesta van reforçar encara més una convicció: quan l'Estat ha considerat amenaçada la seva unitat, massa vegades s'han traspassat límits que haurien de ser impropis d'una democràcia europea.

El 30 de setembre del 2018 Mollerussa va posar el nom de **plaça de l'1 d'Octubre** a l'espai davant del Teatre L'Amistat. No només posàvem nom a una plaça. Fixàvem en la geografia de la ciutat una part de la nostra memòria col·lectiva.

Han passat els anys. Hem viscut el 155, eleccions, majories i minories impossibles, presó, exili, indults i una llei d'amnistia encara no plenament aplicada. I Catalunya continua massa sovint convertida en arma electoral de la política espanyola.

Mentrestant, continuem sense resoldre qüestions fonamentals. Ni concert econòmic, ni pacte fiscal, ni un sistema de finançament singular plenament acordat, mentre persisteixen dèficits d'inversió i un desequilibri fiscal que condiciona les possibilitats del país.

Sempre he defensat l'Estat propi no com una finalitat retòrica, sinó com un instrument. Com a alcalde, he volgut una Catalunya amb més capacitat de decisió perquè això significa disposar de més recursos, més competències i millors eines per servir la ciutadania. Perquè els municipis catalans necessitem bilateralitat, singularitat i capacitat política pròpia. No vull que Mollerussa quedi diluïda com un municipi més entre els més de 8.000 municipis de l'Estat.

Aquesta ha estat sempre la meua manera d'entendre el compromís nacional: **el país com a instrument per millorar la vida de la gent.**

Avui, però, també hem de ser capaços de mirar-nos al mirall.

El moviment sobiranista i independentista ha patit massa divisions, massa desconfiances i massa episodis d'autodestrucció interna. Negar-ho no ens farà més forts. Però confondre aquesta situació amb la desaparició de les conviccions de bona part de la societat catalana seria també un error.

Hi érem. Hi som. I hi serem.

Ara cal entendre la nova realitat, recosir ferides, construir noves majories, generar nous lideratges i recuperar la generositat col·lectiva. Cal saber apartar tot allò que intoxica i divideix innecessàriament i tornar a posar per davant allò que compartim.

Jo no he fet tot aquest camí per resignar-me.

Puc ser pragmàtic. Puc entendre el principi de realitat. Puc defensar acords que millorin avui la vida dels ciutadans. Però res d'això implica renunciar a les meves conviccions.

El meu horitzó nacional continua sent una Catalunya lliure i plena.

Vaig votar al Parlament de Catalunya la independència i vaig signar-ne la declaració en un document solemne. Vaig portar la vara d'alcalde des de l'Ajuntament de Barcelona fins al Palau de la Generalitat com a símbol de ciutadania, reivindicació i democràcia. I aquell octubre del 2017 vaig convocar la ciutadania de Mollerussa al Centre Cultural per explicar com afrontàvem des del Parlament un dels moments més transcendents de la nostra història recent.

Mollerussa ha ressonat arreu com una ciutat compromesa amb la llibertat de Catalunya. Hem estat presents —i en alguns moments a primera línia— en moltes coses que ja es poden explicar i en algunes que encara no es poden explicar.

Hem arribat a tenir 14 dels 17 regidors i regidores del consistori integrats en grups de sensibilitat independentista, sobiranista o catalanista. Això també forma part de la història política de la nostra ciutat.

I n'estic orgullós.

Orgullós d'haver compartit aquesta història de ciutat i de país amb tots vosaltres. Orgullós d'haver representat Mollerussa en moments que quedaran per sempre en la nostra memòria col·lectiva.

Aquest serà el meu últim Onze de Setembre com a alcalde. **Però no serà el meu últim Onze de Setembre compromès amb Catalunya.**

El futur no es construirà repetint exactament el passat. Haurem d'aprendre dels errors, llegir bé la nova realitat i tornar a sumar. Sense populismes. Amb seny, però també amb ambició. Amb cohesió, inclusió i respecte a la diversitat d'una Catalunya que canvia, sense renunciar a la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra història i la nostra identitat.

I, sobretot, tornant a entendre una cosa que durant aquells anys vam saber fer molt bé: **la política ha de ser l'instrument, no el problema.**

Necessitem una societat civil forta, exigent i mobilitzada, capaç de continuar sent punta de llança de la voluntat popular. I necessitem que aquesta voluntat s'expressi sempre com ho fan els pobles democràticament madurs: pacíficament, cívicament i a les urnes.

Acaba una etapa. No acaba un compromís.

Hi érem. Hi som. Hi serem.

Orgullós de Mollerussa. De la seva identitat, de la seva catalanitat i de la seva mirada compromesa.

Marc Solsona Aixalà

Alcalde de Mollerussa

Setembre del 2026